

Warszawa, dnia 21 grudnia 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 718/20

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: Monika Zarzycka

4 przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 29 października 2021 r., 21 grudnia 2021 roku

5 sprawy R. B. (1), syna J. i W., ur. (...) w W.

6 oskarżonego o przestępstwa z art. 284 § 1 k.k., art. 276 k.k.

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

9 z dnia 30 stycznia 2020 r. sygn. akt II K 1070/18

11 zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego R. B. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 284 § 1 k.k. i art. 276 k.k.; kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 718/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie			

wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 30 stycznia 2020r. sygn. akt II K 1070/18	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	
0.11.3.1. Kierunek i	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		R. B. (1)	Oskarżony jest osobą karaną;	Informacja z KRK	232
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Informacja z KRK	dokument wystawiony przez uprawniony podmiot, informacja aktualna, nie budzi wątpliwości co do wiarygodności;	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			

Lp.	Zarzut w apelacji obrońcy oskarżonego		
1. 2. 3. 4.	<p>Naruszenie art. 409 w zw. z art. 406 § 1 kpk poprzez nieuwzględnienie wniosku o wznowienie przewodu sądowego, złożonego przed ogłoszeniem wyroku, pomimo istnienia kodeksowych podstaw do jego uwzględnienia, co uniemożliwiło przeprowadzenie postępowania dowodowego w pełnym zakresie oraz realizację prawa do obrony; naruszenie to miało wpływ na wynik postępowania, ponieważ uniemożliwiło przeprowadzenie dowodów na korzyść oskarżonego, w tym dowodu z zeznań świadków - pracowników oskarżonego realizujących budowę domu na podstawie umowy z p. K. K.,</p>	# zasadny	
		# częściowo zasadny	
		# niezasadny	

	<p>na okoliczność ustalenia tożsamości osoby, z którą przeprowadziła rozmowy telefoniczne oraz na okoliczność ustalenia ilości, przeznaczenia oraz rozdysponowania materiałów, które znajdowały się w trakcie budowy na posesji p. K. K., a także pozbawiło możliwości odniesienia się przez oskarżonego i jego obrońcę do całokształtu ujawnionego materiału dowodowego;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut jest tylko częściowo zasadny, albowiem przewidziane w art. 409 k.p.k. wznowienie przewodu sądowego ma charakter fakultatywny i zależy od</p>			

uznania sądu
(vide wyrok SN
z dnia 17 maja
2007r. SNO
27/07). Ustawa
nie zawiera
katalogu
przyczyn
uzasadniających
wznowienie
postępowania,
wskazując
jedynie tytułem
przykładu, że
może to nastąpić
np. w
przypadku, gdy
okaże się, że
nie wychodząc
poza granice
oskarżenia, czyn
zarzucany
oskarżonemu
można
zakwalifikować
według innego
przepisu
prawnego, o
czym sąd
powinien
uprzedzić
obecne na
rozprawie
strony.
Niezależnie od
tego inną
przyczyną
uzasadniającą
wznowienie
przewodu
sądowego jest
pojawiająca się
w trakcie narady
składu
orzekającego
konieczność
uzupełnienia
przewodu
sądowego i
przeprowadzenia

dodatkowych dowodów, np. zasięgnięcia opinii biegłego, przesłuchania świadków, przeprowadzenia konfrontacji, ujawnienia oraz zaliczenia w poczet materiału dowodowego innych jeszcze dowodów niż dotychczas, a mających istotne znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy itp. Potrzeba wznowienia przewodu sądowego istnieje zwłaszcza wtedy, gdy w toku narady nad wyrokiem sąd uzna, że sprawa może być jeszcze dokładniej wyjaśniona i że dopiero to wyjaśnienie umożliwi prawidłowe wyrokowanie (uchwała SN z 10.06.1977 r., VII KZP 13/77, OSNKW 1977/7-8, poz. 75).

Do momentu ogłoszenia wyroku sąd bez wznowienia przewodu

sądowego może zwrócić się do stron, by wypowiedziały się co do niektórych kwestii, które wyłoniły się w trakcie narady (W. Grzeszczyk, Kodeks..., 2012, s. 494; C. Kulesza [w:] Kodeks..., red. K. Dudka, s. 903; A. Ważny [w:] Kodeks..., red. A. Sakowicz, 2020, s. 1066). Decyzję taką sąd podejmuje, jeśli w toku narady dojdzie do przekonania, że wprowadzenie zachodzi konieczność przeprowadzenia dodatkowych dowodów ani uprzedzenia stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej, niemniej dla wydania prawidłowego orzeczenia jest celowe ponowne wysłuchanie stanowisk stron (P. Hofmański (red.), E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks..., t. 2, 2007, s. 517). O tym, że nie następuje w

takim wypadku
wznowienie
przewodu
sądowego,
świadczy
oddzielenie w
art. 409 zwrotu
mówiącego o
udzieleniu głosu
stronom od jego
pierwszej części
funkctorem
zdaniowym
„albo”. Jest to
tzw. skrócona
forma
wznowienia. O
żadnym
wznowieniu nie
może być mowy,
gdyż głosy stron
– zgodnie z
art. 406 §
1 – następują
po zamknięciu
przewodu
sądowego. Do
tego etapu
procesu wraca
się w sytuacji,
gdy zachodzi
potrzeba
dodatkowego
wysłuchania
głosu stron.
Decyzję w tej
kwestii
podejmuje sąd,
a głosu udziela
przewodniczący.
Udzielając głosu,
wskazuje
problemy, co do
których strona
ma się
wypowiedzieć,
np. ujemnej
przesłanki
procesowej,
zawieszenia

postępowania.
Prawo do
dodatkowego
wypowiedzenia
się mają
wszystkie strony
i zabierają one
głos według
kolejności
ustalanej w art.
406 § 1 kpk.

Brak jednak
podstaw do
podzielenia
argumentacji
obrońcy, gdyż
zdaniem Sądu
Okręgowego na
tym etapie
postępowania
nie zaistniała
przesłanka do
wznowienia
postępowania,
skoro oskarżony
i obrońca byli
obecni na
rozprawie w
dniu
06.12.2019r. i
zostali
prawidłowo
powiadomieni o
terminie
kolejnej
rozprawy w dniu
22.01.2020r.
Nieobecność
oskarżonego i
obrońcy na tym
terminie
rozprawy na
którym został
zamknięty
przewód sądowy
i odroczone
wydanie wyroku,
wynikała z
dokonania przez

obrońcę
błędno zapisu
w notesie o
dacie kolejnej
rozprawy.

Wskazać także
należy, że kilka
dni przed
rozprawą
wyznaczoną na
dzień

22.01.2020r.

obrońca
otrzymał zgodę
na wykonanie
fotokopii z akt
sprawy

(15.01.2020r. -
k.144), a zatem
dysponował

fotokopią
protokołu
ostatniej
rozprawy, w
której

uczestniczył i
dysponował
wiedzą o
terminie
kolejnej
rozprawy.

Nieobecność
oskarżonego na
rozprawie w
dniu

22.01.2020r.

wynikała zatem
z braku dbałości
o własne sprawy,
a w odniesieniu
do obrońcy
wynikała z braku
należytej
staranności i
dbałości o
interesy
oskarżonego.

Wbrew jednak
argumentom

obrońcy
nieuwzględnienie
wniosku o
wznowienie
postępowania
przez Sąd
Rejonowy nie
stanowiło obrazy
przepisu art. 409
kpk. Natomiast
Sąd Rejonowy
powinien
udzielić
dodatkowego
głosu stronom
ze względu na
zaistniałą
pomyłkę w
odnotowaniu
terminu
rozprawy i w
celu realizacji
prawa do obrony
oskarżonego
oraz zasady
równości broni.
Naruszenie tego
przepisu nie
miało jednak
wpływu na treść
rozstrzygnięcia,
skoro obrońca
nie złożył
wniosków
dowodowych, a
jedynie
sygnalizował
możliwość ich
złożenia.

Naruszenie art.
410 kpk i art.
7 kpk ponieważ
Sąd Rejonowy
w Legionowie
wyrokując oparł
się jedynie na
części materiału
dowodowego,

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

pomijając przedstawione w toku rozprawy fotokopie SMS-ów przesyłanych pomiędzy oskarżonym a p. K. K. oraz do sporządzonego przez oskarżonego szczegółowego rozliczenia nakładów poniesionych przez R. B. (1) na realizację budynku na działce p. K. K., a także pominął dowody z dokumentów przesłanych z Komendy Policji w W., co miało istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ analiza tych dokumentów wykazałaby sposób finansowania realizacji inwestycji oraz okoliczność, że p.K. K. nie nabyła własności przedmiotów opisanych w pkt 1 aktu oskarżenia,

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo
niezasadny.

Rację ma
skarżący, że
Sąd Rejonowy
pomiął przy
podstawie
faktycznej
wyrokowania
okoliczności
ujawnione w
toku rozprawy,
a wymienione
przez obrońcę w
apelacji. Zarzut
obraży art. 410
k.p.k. jest
zasadny,
albowiem Sąd
Rejonowy nie
ocenił materiału
dowodowego w
całości,
pomijając część
dowodów i nie
odnosząc się do
złożonych przez
oskarżonego na
rozprawie
fotokopii SMS-
ów przesyłanych
pomiędzy
stronami oraz do
sporządzonego
przez
oskarżonego
szczegółowego
rozliczenia
nakładów
poniesionych
przez R. B.
(1) na realizację
budynku na
działce należącej
do oskarżycielki
posiłkowej
(k.125-129), a
także pomiął

dowody
przesłane przez
Komisariat
Policji w W. w
postaci
dziennika
budowy oraz
dwóch
projektów
wykonawczych
(k.142-143).

Tymczasem
pominięcie
dowodu z
fotokopii
wiadomości
tekstowych
wymienionych
pomiędzy
stronami miało
zdaniem Sądu
wpływ na treść
rozstrzygnięcia
w zakresie czynu
z art. 276 kk.
Wskazać należy,
iż z tych
dokumentów nie
wynika aby
pokrzywdzona
K. K. domagała
się zwrotu
dziennika
budowy oraz
dwóch
projektów
wykonawczych.

Treść
korespondencji
wskazuje, że
osią sporu było
dokończenie
budowy domu w
stanie surowym
bez
dodatkowych
dopłat ze strony
pokrzywdzonej.
Pomiędzy

stronami trwał ewidentny spór co do rozliczeń za realizację umowy o roboty budowlane. Tym niemniej z tych sms-ów nie wynika aby pokrzywdzona K. K. domagała się od oskarżonego zwrotu materiałów budowlanych w postaci kominów, wentylacji i palety z materiałem porotherm w postaci pustaka, pomimo, że dowiedziała się o ich zabraniu z terenu budowy w dniu 7 marca 2018r. Treść tych dokumentów miała zatem znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a dowód ten został pominięty przez Sąd Rejonowy.

Natomiast pozostałe dokumenty wskazane przez obrońcę nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy, albowiem sposób

finansowania realizacji inwestycji nie miał istotnego znaczenia dla ustalenia zasadniczej kwestii w tej sprawie. Mianowicie tego kto był właścicielem materiałów budowlanych i czy K. K. dokonując przelewów na poczet zakupu tych materiałów budowlanych wymienionych w zarzucie, nabyła wówczas własność tych przedmiotów. Kwestia rozliczeń finansowych pomiędzy stronami nie ma znaczenia dla ustalenia czy oskarżony swoim działaniem poprzez zabranie z placu budowy części materiałów budowlanych, wypełnił znamiona występku przywłaszczenia z art. 284 § 1 k.k. Przez przywłaszczenie rozumieć należy rozporządzenie jak swoją

własnością
cudzą rzeczą
ruchomą lub
cudzym prawem
majątkowym z
wykluczeniem
osoby
uprawnionej.

Przypisanie
przestępstwa
przywłaszczenia
mienia wymaga
wykazania, że
sprawca
rozporządził
cudzym
mieniem, a nie
własnym.

Oskarżony
podnosił w
swoich
wyjaśnieniach,
że zabrane
materiały
budowlane
stanowiły jego
własność, a Sąd
Rejonowy
dokonując
ustaleń
faktycznych
ustalił, że
oskarżony
przywłaszczył
materiały
budowlane
stanowiące
własność K.
K.. Tymczasem
zapłała zaliczki
na poczet
zakupu
materiałów
budowlanych i
dostarczenie
przez
wykonawcę
materiałów
budowlanych na

plac budowy,
nie stanowi
przeniesienia
własności tych
materiałów na
inwestora.
Własność tych
materiałów
budowlanych
przechodzi
dopiero z chwilą
ich
zamontowania w
budynku (art.
191 kc w zw. z
art. 47 § 1 kc).
Z treści zeznań
pokrzywdzonej
wynika, że ustnie
uzgodnili- bez
podpisania
aneksu do
umowy
pisemnej o
roboty
budowlane, że
materiały
budowlane
zakupi
wykonawca, a
następnie mieli
się rozliczyć
po zakończeniu
poszczególnych
etapów budowy.
Pokrzywdzona
stopniowo
przelewała
pieniądze na
konto
oskarżonego
tytułem zapłaty
zaliczki na
materiały
budowlane i
wykonane prace.
Należy jednak
wskazać, że
to wykonawca
dokonywał

zakupu materiałów niezbędnych do realizacji inwestycji. Natomiast uiszczenie przez pokrzywdzoną zaliczek na poczet realizacji kolejnych etapów budowy i na zakup materiałów budowlanych, nie skutkowało nabyciem na własność przez pokrzywdzoną materiałów budowlanych zakupionych przez oskarżonego z pieniędzy od niej otrzymanych. Dopiero podczas procesu budowy poszczególne materiały budowlane zostają połączone z nieruchomością gruntową na której budowany był obiekt zgodnie z umową o roboty budowlane. Poszczególne materiały dopiero z chwilą ich połączenia z rzeczą główną stają się jej częściami składowymi. Należy zatem uznać, że

kominy,
wentylacja i
pustaki opisane
w zarzucie,
dopiero z chwilą
ich połączenia
z budynkiem
stanowiły część
składową rzeczy
głównej i stawały
się własnością
K. K.. Natomiast
do momentu ich
zamontowania
materiały
budowlane
stanowiły
własność
wykonawcy,
który je nabywał
na zlecenie
inwestora i
dopiero z chwilą
ich
zamontowania w
budynku
następowało
przeniesienie ich
własności.

Podstawą
rozstrzygnięcia
sporów
związanych z
tą inwestycją
i uwzględnienia
żądań inwestora,
w przypadku
niewykonania
robót objętych
umową czy
zwrotu części
zaliczek na
zakup
materiałów
budowlanych,
zastosowanie
mają przepisy o
bezpodstawnym
wzbogaceniu i

<p>strony powinny rozstrzygnąć ten spór w procesie cywilnym.</p>		
<p>Obrazę prawa materialnego poprzez uznanie oskarżonego R. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w pkt 2 aktu oskarżenia i przypisanie mu popełnienia czynu z art. 276 kk w wyniku dokonanej przez Sąd Rejonowy w Legionowie oceny, że ukrył on „powierzone mu dokumenty w postaci dziennika budowy oraz projektów, a należące do inwestora tj. pokrzywdzonej K. K.”, która to ocena opiera się na błędnym uznaniu za dokument w rozumieniu art. 276 kk w zw. z art. 115 § 14 kk egzemplarza projektu budowlanego oraz egzemplarza dziennika budowy,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach</p>		

uznania zarzutu
za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny.

Rację ma
obrońca, że
projekt
budowlany oraz
projekty
konstrukcyjne
nie stanowią
dokumentu w
rozumieniu art.
115 § 14
k.k. chociaż są
bez wątpienia
przedmiotem
określonego
prawa, należą
bowiem do
inwestora, dla
którego je
opracowano, to
same w sobie
nie są jeszcze
dowodem
prawa, stosunku
prawnego lub
okoliczności
mającej
znaczenie
prawne, gdyż
samoistnie nie
dowodzą
żadnego prawa
do budynku
wybudowanego
na działce
należącej do
pokrzywdzonej.
W konsekwencji
nie są
dokumentem w
rozumieniu art.
115 § 14 k.k.,
a tym samym
nie mogą być

przedmiotem
przestępstwa
określonego w
art. 276 k.k.

Natomiast nie
ma racji obrońca
podnosząc, że
dziennik
budowy nie jest
dokumentem w
rozumieniu
przepisu art. 115
§ 14 k.k. Należy
przywołać wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Łodzi w sprawie
II AKa 92/15
„Dziennik
budowy jak
i oświadczenie
kierownika
budowy o
zakończeniu
inwestycji są
dokumentami w
rozumieniu
prawa karnego,
stwierdzającymi
okoliczności
mające
znaczenie
prawne.
Dziennik
budowy jako
dokument
urzędowy
określa przy tym
ustawa z 1994
r. - Prawo
budowlane”. W
ocenie Sądu
Okręgowego
dziennik
budowy jest
jednym z
najważniejszych
dokumentów
zaliczanych do

dokumentacji
budowlanej .
W dzienniku
budowy
zapisywane są
wszystkie istotne
zdarzenia, które
dokumentują
przebieg robót
budowlanych,
jest to urzędowy
dokument
przebiegu robót
budowlanych
oraz zdarzeń
i okoliczności
zachodzących w
toku
wykonywania
robót (art. 45
ust 1 Prawa
budowlanego).

Natomiast rację
ma obrońca, że
Sąd Rejonowy
błędnie
przypisał
oskarżonemu
czynność
sprawczą w
postaci
„ukrywania”. W
orzecznictwie i
literaturze
wskazuje się, że
ukrywanie, w
rozumieniu art.
276 k.k., oznacza
stworzenie
takiego stanu
rzeczy, że
dokument staje
się niedostępny
dla osób, które
mają prawo i
chęć z niego
skorzystać. Przy
czym istota
ukrycia

dokumentu
polega na
ulożeniu go
w miejscu
nieznanym dla
osoby
uprawnionej,
gdy sprawca
swoje działanie
w sposób
świadomy
ukierunkowuje
na wywołanie
takiego stanu,
aby dokument
był ukryty,
schowany,
nieдоступny dla
osoby
uprawnionej.
Nadto, zwraca
się uwagę, że
ukrycie
dokumentu ma
miejsce
wówczas, gdy
dokument,
którym sprawca
nie ma prawa
wyłącznie
dysponować,
został
umieszczony w
takim miejscu,
o którym osoba
uprawniona do
dysponowania
nie wie lub
do którego nie
ma dostępu
albo ma dostęp
utrudniony.
Ponadto
przestępstwo
opisane w art.
276 k.k. może
być popełnione
jedynie z
zamiarem
bezpośrednim, a

to z uwagi na sformułowane w tym przepisie sposoby zabronionego zachowania się ("niszczy, uszkadza, czyni bezużytecznym, ukrywa, usuwa"), charakteryzujące się szczególnym nastawieniem sprawcy.

Tymczasem z materiału dowodowego nie wynika aby pokrzywdzona K. K. zwracała się do oskarżonego o zwrot dziennika budowy.

Wprawdzie w aktach znajduje się dokument zatytułowany „Odstąpienie od umowy o roboty budowlane” z dnia 14.03.2018r. w którym K. K. wzywa oskarżonego w terminie 7 dni od dnia doręczenia do zwrotu m.in. dziennika budowy. Tym niemniej pisma tego oskarżony nie odebrał, co wynika z zeznań pokrzywdzonej i dokumentów z akt sprawy,

gdyż przesyłka
ta wróciła do
pokrzywdzonej
(k.82-83).

Oskarżony
zaprzeczył aby
pokrzywdzona
zwróciła się
do niego o
zwrot dziennika
budowy, a treść
wiadomości
tekstowych
wymienianych
pomiędzy
stronami także
nie zawiera
takiego żądania
(k.127-129).

Pokrzywdzona
K. K. zeznała, że
wysłała
oskarżonemu
wezwanie e-
mailowo bez
potwierdzenia
odczytania
wiadomości,
więc tylko
podejrzewa, że
odebrał to
wezwanie.

Przyznała także,
że nie
odpisywała na
sms-y
oskarżonego w
sprawie
zawarcia ugody i
nie rozliczyła się
z R. B. (2) za
wykonanie etapu
10 w kosztorysie,
ponieważ nie
został wykonany
do końca
(k.44,131v-132).

Na etapie
dochodzenia K.

K. zeznała, że nie miała żadnego kontaktu z oskarżonym, gdyż nie odbierał od niej telefonów (k.23v).

Natomiast oskarżony wyjaśnił, że pokrzywdzona nigdy nie żądała od niego zwrotu dziennika budowy, a żaden z przeprowadzonych dowodów nie obalił tego twierdzenia oskarżonego. Brak jest więc jakiegokolwiek dowodu na potwierdzenie, że oskarżony otrzymał wezwanie do zwrotu dziennika budowy pisemnie lub ustnie od inwestora. Niezwłocznie po postawieniu zarzutu ukrycia dokumentów oskarżony dostarczył do Komisariatu Policji w W. dziennik budowy i projekty budowlano-konstrukcyjne, które zostały

zatrzymane jako dowody w sprawie (k.90-92,143).

Rację ma zatem obrońca, że oskarżony swoim działaniem nie wyczerpał znamion występku z art. 276 k.k. Samo posiadanie dziennika budowy i projektów budowlano-konstrukcyjnych przez oskarżonego do dnia przesłuchania na policji tj. 09.10.2018r., nie wyczerpuje znamion czynności czasownikowej „ukrycia”. Oskarżony nie ukrywał dziennika budowy ani nie czynił go niedostępnym dla osoby uprawnionej. Projekty i dziennik budowy znajdowały się jedynie w posiadaniu oskarżonego, który w żaden sposób ich nie ukrywał, ani nie odmówił

ich zwrotu. O
żądaniu zwrotu
tych
dokumentów
dowiedział się
dopiero podczas
przesłuchania na
policji, kiedy
przedstawiono
mu uzupełniony
zarzut (k.84-85)
i tego samego
dnia dostarczył
wszystkie
dokumenty do
komisariatu
policji, co
wyklucza
możliwość
przypisania mu
popelnienia
czynu z art. 276
k.k.

Błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, który
miał wpływ
na jego treść
przez niezasadne
ustalenie, że
okoliczności
niniejszej
sprawy
uzasadniają
przyjęcie, że R.
B. (1) wypełnił
znamiona czynu
z art. 284 §
1 kk oraz art.
276 kk, co
legło u podstaw
jego skazania,
podczas gdy
właściwa oraz
zgodna z art. 7

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

kpk
interpretacja
materiału
dowodowego
zgromadzonego
w toku
postępowania
winna prowadzić
do wniosku,
że zebrany w
sprawie materiał
dowodowy nie
pozwala na
przyjęcie, że
oskarżony
dopuścił się
zarzucanych mu
aktem
oskarżenia
przestępstw, a
także naruszenie
przepisów
postępowania tj.
art. 7 kpk
poprzez
dokonanie
dowolnej, a
nie swobodnej
oceny dowodów
z zeznań świadka
K. K., poprzez
uznanie ich za
wiarygodne, co
miało wpływ na
treść wyroku
poprzez
dokonanie przez
Sąd Rejonowy
błędnych ustaleń
faktycznych co
do sprawstwa
oskarżonego w
odniesieniu do
zarzucanych mu
aktem
oskarżenia
czynów;

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Zarzut obrońcy jest zasadny, albowiem prawidłowa ocena materiału dowodowego zebranego w tej sprawie prowadzi do wniosku, że oskarżony nie dopuścił się popełnienia przestępstw określonych w art. 284 § 1 kk i art. 276 kk. Po pierwsze Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż materiały budowlane opisane w zarzucie z pkt I stanowiły własność K. K., co jest warunkiem koniecznym do stwierdzenia, że oskarżony zabierając materiały budowlane w postaci kominów, wentylacji i palety z pustakami, które zakupił na</p>	

zlecenie
pokrzywdzonej
do budowy
domu, dokonał
przywłaszczenia
cudzej rzeczy.
Rację ma
obrońca, że K.
K. nie nabyła
prawa własności
tych materiałów
budowlanych
przez sam fakt
przelania
zaliczek na ich
zakup na konto
oskarżonego
(k.122-124).
Oskarżony
dokonywał
zakupów
materiałów w
ramach
prowadzonej
działalności
gospodarczej na
własny rachunek
i we własnym
imieniu.
Dokonanie
przelewu zaliczki
na zakup
materiałów
budowlanych
przez inwestora
nie stanowi
czynności
prawnej
przenoszącej na
K. K. własności
tych rzeczy
ruchomych.
Oskarżony nie
dokonał
przeniesienia
własności tych
materiałów
budowlanych na
pokrzywdzoną i
do momentu ich

zamontowania w budynku, mógł nimi dowolnie rozporządzać.

Dopiero z chwilą zamontowania ich w budynku znajdującym się na terenie działki budowlanej należącej do pokrzywdzonej nabyła ona ich własność zgodnie z zasadą superficies solo cedit.

Prawidłowa ocena zebranych dowodów prowadzi zatem do wniosku, że K. K. nigdy nie posiadała prawa własności do opisanych w zarzucie materiałów budowlanych w postaci kominów, wentylacji i palety z materiałami porotherm w postaci pustaka, dlatego oskarżony zabierając te materiały z placu budowy nie wypełnił znamienia występku przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej

określonego w art. 284 § 1 kk.

Niewątpliwie warunkiem konstytutywnym odpowiedzialności za przywłaszczenie na płaszczyźnie znamion strony podmiotowej jest określony cel działania sprawcy, objęty jego świadomością i wolą, sprowadzający się do definitywnego włączenia rzeczy do majątku sprawcy (por. wyrok SN z dnia 6 maja 2004 r., V KK 316/03). Ta właściwość konstrukcyjna strony podmiotowej przestępstwa przywłaszczenia akcentowana jest w judykaturze Sądu Najwyższego, podkreślającego, że: "Sam fakt niewywiązania się przez stronę umowy ze zobowiązania nie może świadczyć o zamiarze powiększenia przez nią własnego

majątku
kosztem
majątku
kontrahenta. Dla
przyjęcia
realizacji
znamion
przestępstwa
przywłaszczenia
od strony
podmiotowej
konieczne jest
więc wykazanie,
że oprócz
obiektywnego
rozporządzenia
przez sprawcę
cudzą rzeczą
ruchomą
(cudzym
mieniem
ruchomym),
jego działaniu
towarzyszył
zamiar, tzw.
animus rem
sibi habendi, tj.
zamiar
zatrzymania
rzeczy dla siebie
albo dla innej
osoby, bez
żadnego ku temu
tytułu" (wyrok
SN z dnia 24
kwietnia 2007 r.,
IV KK 34/07).
Znamiona
określające
stronę
podmiotową
przywłaszczenia
wymagają
wykazania, że
"(...) sprawca,
postępując z
rzeczą jak
własną (animus
rem sibi
habendi), w

sposób
sprzeczny z
uzgodnieniami
poczynionymi z
właścicielem,
działał w celu
włączenia rzeczy
do swojego
majątku i
definitywnego
pozbawienia
osoby
uprawnionej jej
własności (wyrok
SN z dnia
11 października
2006 r., IV KK
99/06, LEX nr
196949).

Natomiast
zarzut braku
ustalenia ilości
oraz wartości
przedmiotów
opisanych w
pkt 1 jest
niezasadny,
skoro wartość
tych
przedmiotów nie
ma żadnego
znaczenia dla
ustalenia kto był
ich faktycznym
właścicielem w
momencie
zabrania z
terenu budowy.

Zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych w
zakresie czynu
z art. 276 k.k.
jest zasadny, do
czego
szczegółowo
odniesiono się

powyżej w pkt 2 uzasadnienia.		
Wniosek		
<p>1) O przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków - pracownika oskarżonego realizującego budowę domu na podstawie umowy z p.K. K.: J. Z. adres : G. (...), (...)-(...) W. na okoliczność ustalenia tożsamości osoby z którą p. K. K. przeprowadziła rozmowy telefoniczne oraz na okoliczność ustalenia ilości, przeznaczenia oraz rozdysponowania materiałów, które znajdowały się w trakcie budowy na posesji p. K. K. ;</p> <p>2) Zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. B. (3) od dokonania przypisanych mu przestępstw, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>wyroku i przekazanie Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania,</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek o uniewinnienie jest zasadny wobec zasadności zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy. Na uwzględnienie nie zasługiwał tylko wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka - pracownika oskarżonego, albowiem okoliczność dotycząca tożsamości pracownika z którym telefonicznie rozmawiała pokrzywdzona oraz ustalenia ilości, przeznaczenia oraz rozdysponowania materiałów budowlanych,</p>	

<p>które znajdowały się na terenie budowy, nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>		

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
0.0.1 uniewinnienie oskarżonego od obu zarzucanych mu czynów;			
Zwięźle o powodach zmiany			
Zmiana zaskarżonego wyroku wynika z uwzględnienia zarzutów apelacji.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Brak numeracji	Na mocy art. 632 pkt 2 kpk w razie uniewinnienia oskarżonego w prawach z oskarżenia publicznego, koszty procesu ponosi w całości Skarb Państwa.	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina orzeczona w wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 30 stycznia 2020r. sygn. akt II K 1070/18	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana